Marek Białkowski

Nadzór korporacyjny nad spółkami kapitałowymi

Ekonomiczne Problemy Usług nr 63, 23-31

2011

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

MUZEUM HISTORII POLSKI

ZESZYTY NAUKOWE UNIWERSYTETU SZCZECIŃSKIEGO

NR 638 EKONOMICZNE PROBLEMY USŁUG NR 63 2011

MAREK BIAŁKOWSKI
Uniwersytet Szczeciński

NADZÓR KORPORACYJNY NAD SPÓŁKAMI KAPITAŁOWYMI

Wprowadzenie

Niezwykle ważne z punktu wiedzenia właściwego funkcjonowania podmiotów prawa handlowego w postaci spółek kapitałowych jest ustalenie ich wewnętrznego systemu organizacyjnego, a także określenie wewnętrznego układu ich organów, przy jednoczesnej konieczności określenia uprawnień przysługujących każdemu z nich. Poza tym odpowiednia struktura wewnętrzna spółki pozwala na obsadzenie każdego ze stanowisk przez kompetentne osoby, które chociażby z tego powodu są uprawnione do zajmowania się sprawami spółki oraz do reprezentowania jej w stosunkach zewnętrznych.

Wobec tego możliwe jest przyjęcie założenia, że ukształtowana struktura wewnętrzna podmiotu umożliwia uprawnionym organom określanie zakresu ich praw i obowiązków. Działania te mają sprzyjać przemyślanemu podejmowaniu decyzji poprzez składanie oświadczeń woli i wyrażanie jej na zewnątrz.

Niedookreślone kompetencje poszczególnych organów, a zwłaszcza brak kontroli nad ich działaniami, mogą prowadzić do wielu niepowodzeń o charakterze gospodarczym. Ostatni kryzys gospodarczy w latach 2008–2009 wpłynął dość poważnie na kondycję niektórych z nich. Wobec tego należy stwierdzić, że ponownie trzeba przeorientować funkcjonujące dotychczas rozmaite zasady czy też kodeksy tzw. dobrych praktyk nadzoru korporacyjnego.

Określenie to w sposób nieodparty kojarzy się ze strukturą organizacyjną spółki i zbliżone jest swoim przedmiotem do zakresu znaczeniowego pojęcia nad-

zór korporacyjny lub ład korporacyjny[1]. Wszystkie one wywodzą się z angielskiego słowa *corporate governance*, które przyjęło się odnosić do norm określających dobre i lojalne zarządzanie przedsiębiorstwem, a także do odpowiednich mechanizmów kontroli oraz nadzoru. Samo pojęcie *corporate governance* pojawiło się w 1977 roku w Stanach Zjednoczonych i oznacza kodeks dobrych praktyk. System nadzoru korporacyjnego obowiązujący w USA ma charakter przymusowo stosowanych reguł, w którym odpowiednie standardy dobrych praktyk dla poszczególnych spółek notowanych na giełdach papierów wartościowych opracowują one same. Jednakże w przypadku niezgodności z przyjętym standardem w obrocie giełdowym może wziąć udział tylko taka spółka, która uzyska uprzednią zgodę amerykańskiej Giełdy Papierów Wartościowych i Giełd (GPWiG). Każda taka niezgodność jest oceniana indywidualnie, przy czym brana jest pod uwagę nie tylko sama niezgodność ze standardami, ale również skutki, jakie może ona wywołać.

Dość szybko zagadnienie nadzoru korporacyjnego przywędrowało i nabrało szczególnego znaczenia pierwotnie w krajach Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (EWG), a następnie w krajach Unii Europejskiej, w tym również w nowych jej członkach. Przy czym szczególnego znaczenia nadzór korporacyjny nabrał pod koniec lat dziewięćdziesiątych, jednak do opracowania jego założeń przystąpiono dopiero na przełomie lat 1998–2002. W tym czasie w większości krajów członkowskich, przyjęte zostały odpowiednie uregulowania w zakresie „zasad dobrych praktyk zarządzania w spółkach kapitałowych".

Obecnie w większości krajów nie tylko europejskich funkcjonują kodeksy dobrych praktyk w takiej czy innej formie. Zasadniczo jednak wykształciły się systemy o charakterze powszechnie obowiązującym, któremu podlegają obowiązkowo wszystkie podmioty notowane na giełdzie.

Natomiast drugi z funkcjonujących systemów, przyjęty w uregulowaniach europejskich, ma charakter dobrowolny, a jego stosowanie uzależnione jest od dobrej woli organów nadzorczych.

Zasady te zostały oparte na wytycznych wypracowanych przez OECD (*Organization for Economic Cooperation and Development*), nad którymi prace rozpoczęły się w pierwszej połowie 1999 roku, kiedy Rada OECD przyjęła do stosowania Zasady Nadzoru Korporacyjnego (*Corporate Governance Principles*). Stanowiły one ogólne wytyczne dla ustawodawstw krajowych członkowskich OECD, w tym także samych spółek kapitałowych, przy tworzeniu ich wewnętrznych struktur organizacyjnych. Ostatecznie w 2002 roku po przyjęciu założeń ministrowie OECD zwrócili się do Grupy Sterującej OECD ds. Nadzoru Korporacyjnego z zaleceniem zmiany przyjętych standardów nadzoru korporacyjnego. W wyniku podjętych działań poprawiona wersja standardów została przyjęta 22 kwietnia 2004 roku przez wszystkie kraje członkowskie OECD. Następnie przyjęto *Zasady Nadzoru Korpo-*

---

[1] A. Opalski, *Rada nadzorcza w spółce akcyjnej*, C.H. Beck, Warszawa 2006, s. 4.

racyjnego OECD 2004, które składają się z preambuły i dwóch części. Dla prowadzonych rozważań najważniejsza jest pierwsza z nich, odnosi się do sześciu zasadniczych kwestii, a mianowicie do zasad zapewniających podstawy skutecznego nadzoru korporacyjnego, praw wspólników, najważniejszych funkcji właścicielskich, równouprawnień w traktowaniu wspólników, do kwestii zakresu uprawnień klientów spółek w procesach nadzoru korporacyjnego, jawności i transparentności, zakresu odpowiedzialności organów spółki.

Natomiast druga część Zasad OECD zawiera uwagi skierowane do obowiązujących standardów nadzoru korporacyjnego.

Niestety dotychczas Komisja europejska nie wypracowała spójnych zasad obejmujących swym zakresem przedmiotowym „europejskiego systemu nadzoru korporacyjnego". Brak takiego uregulowania motywuje się niezwykłą złożonością poruszanej problematyki[2].

Niezależnie od poczynionych uwag należy przyznać, że poruszane zagadnienie obejmuje również nowe podmioty o charakterze transgranicznym, a więc spółki europejskie (SE[3]) oraz europejską spółkę prywatną (ESP)[4].

1. Definicja i zakres nadzoru korporacyjnego

Na ogół przyjęło się, że pojęcie *corporate governance* w ujęciu europejskim należy rozumieć (niezależnie od istniejącej formy prawnej podmiotu) jako zasady, które powinny promować przejrzyste oraz skutecznie działające warunki, oparte na odpowiednich regulacjach prawnych, gdzie wyraźnie wskazany zostanie podział zakresu obowiązków pomiędzy organami spółki[5].

Nieco inaczej kwestia ta jest przedstawiana przez T. Kuleszę. Autor ten definiuje problem nadzoru korporacyjnego zdecydowanie, jako pojęcie ekonomiczne wskazując, iż jest to „zespół sposobów, jakim dostawcy kapitału do spółki zapewniają sobie uzyskanie zwrotu z ich inwestycji, wykraczający poza sferę wyrażania interesów akcjonariuszy, czy oddzielenia własności od zarządzania". Następnie wskazuje, iż pojęcie to oznacza również „system mechanizmów (instytucji) odno-

---

[2] J. Okolski, D. Wajda, *Corporate governance*, w: *Prawo handlowe*, red. J. Okolski, Wolters Kluwer business, Warszawa 2008, s. 232–233.

[3] Rozporządzenie Rady (WE) 2157/2001 z dnia 8 października 2001 r. w sprawie statutu spółki europejskiej (SE), Dz. Urz. UE 10 listopada 2001 r., L 294/1, z późn. zm.

[4] Propozycja Rozporządzenia Rady (WE) w sprawie statutu europejskiej spółki prywatnej, zaakceptowana przez Komisję Europejską, przyjęta w oparciu o stanowisko Parlamentu Europejskiego oraz Komisji Gospodarczo-Społecznej Parlamentu Europejskiego, stan z 2008 r.

[5] *Zasady Nadzoru Korporacyjnego OECD 2004*, Organizacja Współpracy Gospodarczej i Rozwoju 2004, s. 30, http://www.SourceOECD.org.

szące się począwszy od rad nadzorczych, poprzez strukturę zarządzania do rynków finansowych”[6].

Gdy tymczasem zasady dotyczące nadzoru powinny odnosić się raczej do stworzenia i funkcjonowania przejrzystych procedur w przyjętych do stosowania, mające swoje umocowanie w obowiązujących przepisach prawnych.

W związku z tym definicja nadzoru korporacyjnego powinna brzmieć, iż jest to zwięzły zespół regulacji prawnych zmierzających do zachowania przejrzystych relacji pomiędzy organami spółki oraz pomiędzy podmiotem, a jego otoczeniem zewnętrznym o charakterze właścicielsko-nadzorczych, zmierzających do uzyskania właściwej jakości zarządzania.

Obecne reguły nadzoru korporacyjnego umocowane zostały w przepisach kilku podstawowych ustaw. Przede wszystkim jednak w Kodeksie spółek handlowych[7] (ksh), ale również w ustawie o europejskim zgrupowaniu interesów gospodarczych i spółce europejskiej[8] (ustawa o SE i EZIG) oraz uchwale Rady Nadzorczej Giełdy Papierów Wartościowych SA i zarządzeniu ministra Skarbu Państwa.

2. Podstawy regulacji krajowych

Już w roku 1999 odbyło się pierwsze Forum Corporate Governance. Wynikiem odbytej dyskusji było ustanowienie wzoru „zasad dobrych praktyk nadzorczych”, dla którego punktem wyjścia były regulację przyjęte w ramach OECD. Tak więc i dla uregulowań polskich określono ramy instytucjonalne odnoszące się do tzw. miękkich regulacji kodeksowych. W ramach tych projektów powstał pierwszy *Kodeks Nadzoru Korporacyjnego* już w 2002 roku. Jego przygotowaniem zajął się specjalny zespół redakcyjny powołany przez Instytut Badań nad Gospodarką Rynkową. Poza tym w niedługim czasie został przygotowany kolejny *Kodeks dobrych praktyk w spółkach publicznych 2002*, ten jednak odnosił się do tej kategorii spółek, które były notowane na Giełdzie Papierów Wartościowych[9].

Obecnie kwestie związane z nadzorowaniem spółek Skarbu Państwa regulują *Zasady nadzoru właścicielskiego nad spółkami z udziałem Skarbu Państwa*[10]. Na-

---

[6] T. Kulesza, *Nadzór korporacyjny a zarządzanie spółką kapitałową*, Wydawnictwo Lexis Nexis, Warszawa 2002, s. 20.

[7] Ustawa z dnia 15 września 2000 r. Kodeks spółek handlowych, DzU 2000, nr 94, poz. 1037, z późn. zm.

[8] Ustawa z dnia 4 marca 2005 r. o europejskim zgrupowaniu interesów gospodarczych i spółce europejskiej, DzU 2005, nr 62, poz. 551, z późn. zm.

[9] J. Okolski, D. Wajda, *op.cit.*, s. 233–234.

[10] Zasady nadzoru właścicielskiego nad spółkami z udziałem Skarbu Państwa weszły w życie na podstawie Zarządzenia Ministra Skarbu Państwa nr 19 z dnia 19 marca 2010 r. w sprawie zasad nadzoru właścicielskiego nad spółkami z udziałem Skarbu Państwa, http://www.MŚP.gov.pl.

tomiast to, co odnosi się do ładu korporacyjnego w spółkach notowanych na Giełdzie Papierów Wartościowych i jest jednocześnie kontynuacją poprzedniej regulacji w tym zakresie, znane jest jako *Dobre praktyki spółek notowanych na GPW*[11] i odnosi się w gruncie rzeczy do wszystkich podmiotów wchodzących w skład organów spółki.

Poza tym na kształt i zakres obowiązywania regulacji obowiązujących obecnie w Polsce ogromny wpływ miały regulacje europejskie, a w szczególności te odnoszące się do art. 43–48 Traktatu Wspólnot Europejskich[12] (TWE), powstania Unii Europejskiej. Tym bardziej że przyjęte rozwiązania z racji akcesji Polski do Unii stanowiły punkt odniesienia do ram prawnych o charakterze nadzorczym opisanych w ksh oraz pozostałych regulacjach znajdujących się w ustawie o EZIG i SE, a w przyszłości także do ESP, uchwale Rady GPW, jak również Zarządzeniu MŚP.

3. Mechanizmy wewnętrznego nadzoru

Nieco inne założenia odnośnie do nadzoru korporacyjnego funkcjonują w Niemczech. Reforma, jakiej dokonano tam w 1998 roku, doprowadziła do znacznego usprawnienia i wzmocnienia, a co za tym idzie nowego zdefiniowania roli zarządu i rady nadzorczej w zakresie zarządzania ryzykiem i audytu wewnętrznego. Tym samym na zarząd został nałożony obowiązek regularnego informowania rady nadzorczej w formie okresowych raportów o zakresie podjętych zobowiązań, stanie budżetu oraz planowanych zamierzeń inwestycyjnych[13].

Nastąpiły tak duże zmiany, że w ich wyniku na zarządy i rady nadzorcze spółek notowanych na giełdzie nałożono dodatkowo obowiązek składania corocznych sprawozdań ministrowi sprawiedliwości. Po ich weryfikacji minister podaje do publicznej wiadomości, które z reguł zawartych w niemieckim Kodeksie zasad nadzoru korporacyjnego (*Deutscher Corporate Governance Kodex*) są przestrzegane przez nie, a które z funkcjonujących w Kodeksie zasad nadzorczych wymagają podjęcia jeszcze dalszych zmian i ulepszeń, przy jednoczesnym określeniu kierunku tych zmian[14].

---

[11] *Dobre praktyki spółek notowanych na GPW*, Załącznik do uchwały Rady Giełdy nr 17/1249/2010, 19.05.2010.

[12] Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, Dz. Urz. WE 30.04.2004, C nr 90, poz. 864.2, z późn. zm., zmieniony Traktatem z Lizbony zmieniającym Traktat o Unii Europejskiej i Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, Dz. Urz. UE 17.12.2007, C nr 07, poz. 306.1, z późn. zm.

[13] L. Enriques, P. Volpin, *Reformy corporate governance w Europie kontynentalnej*, tłum. J. Kołacz, Czasopismo Kwartalne Całego Prawa Handlowego, Upadłościowego oraz Rynku Kapitałowego 2007, nr 2, s. 215.

[14] S. Maul, L. Zimmermann, *Börsennotierte Gesellschaften*, Memento Gesellschaftsrecht 2009, nr 12.345, s. 632.

Niestety, w polskich regulacjach próżno poszukiwać podobnego rozwiązania. Oczywiście mamy tutaj do czynienia z uregulowaniami o charakterze tzw. prawa miękkiego. W spółkach notowanych na giełdzie funkcję nadzoru sprawuje Rada Nadzorcza Giełdy Papierów Wartościowych SA. Przy czym zasady te formułowane są jedynie w postaci stosownych uchwał Rady Nadzorczej GPW. Istniejące rozwiązania stwarzają systemowe rozwiązanie, które składa się z trzech filarów.

Pierwszy z nich zasadza się na podobnych założeniach, jakie funkcjonują w regulacjach amerykańskich, a więc na modelu, w którym odpowiednie standardy nadzoru opisane zostały w uchwałach Rady Nadzorczej Giełdy Papierów Wartościowych SA. Regulacjom tym podlegają wszystkie spółki notowane na giełdzie.

Drugi filar odnosi się do tej kategorii podmiotów, w których Skarb Państwa ma udziały lub akcje albo w których ma pakiety większościowe. Dla tej kategorii uczestników obrotu gospodarczego zostały opracowane odpowiednie regulacje, których stosowanie wynika z faktu wydania odpowiednich zaleceń w formie zarządzenia ministra Skarbu Państwa.

Trzeci filar odnosi się do pozostałej kategorii podmiotów, a więc tych, które nie są notowane na giełdzie ani nie są spółkami z udziałem Skarbu Państwa. Do tego kręgu podmiotów zaliczyć należy przede wszystkim spółki z kapitałem prywatnym, dla których odpowiednie źródła regulujące zasady nadzoru korporacyjnego znajdują się w przepisach ksh i ustawy o EZIG i SE[15].

Regulacje te określają wzajemne relacje organów spółki, jak rady nadzorczej bądź komisji rewizyjnej lub też rady administracyjnej i zarządu, można je określić jako zasady wewnętrznego nadzoru spółek kapitałowych. Przy tej okazji warto również dodać, że przedstawione regulacje ustawowe mogą być doprecyzowane również w treści statutu lub umowy spółki, wówczas niektórym organom przyznaje się na przykład dodatkowe uprawnienia.

W niezbędnym minimum zadania te mogą się sprowadzać jedynie do oceny sprawozdań finansowych w zakresie ich zgodności z dokumentami i stanem faktycznym oraz do dokonywania oceny pracy zarządu oraz składania wniosków przez zarząd co do propozycji podziału zysków i pokrycia strat[16]. Ponadto rada ma obowiązek składania (przynajmniej raz do roku) zgromadzeniu wspólników lub walnemu zgromadzeniu akcjonariuszy sprawozdania z nadzoru i kontroli. W pewnym zakresie przyznanym na podstawie umowy rada ma prawo do powoływania i odwoływania członków zarządu[17].

---

[15] Kwestie nadzoru nad prowadzeniem nadzoru w europejskiej spółce prywatnej na etapie omawiania zasad nadzoru zostaną pominięte, gdyż Rada Unii nie zajęła się jeszcze ostatecznym kształtem jej statutu, a prowadzenie rozważań w tym zakresie jedynie w oparciu o jeszcze nieobowiązującą propozycję Komisji Unii Europejskiej wydaje się zadaniem niecelowym.

[16] T. Kulesza, *op.cit.*, s. 135–136.

[17] W.J. Katner, *Prawo cywilne i handlowe w zarysie*, Wolters Kluwer Polska, Warszawa 2006, s. 122.

W spółkach akcyjnych powołanie rady nadzorczej jest obligatoryjne. Obowiązek ten wynika wprost z art. 381 ksh. Organ ten bowiem ma szczególne znaczenie dla właściwego wykonywania zadań z zakresu nadzoru. Do jego kompetencji należy stały nadzór nad działalnością spółki, w tym przede wszystkim ocena sprawozdań finansowych pod względem zgodności z dokumentami i stanem faktycznym (art. 382 ksh). Niezwykle ważnym zadaniem rady jest również możliwość zawieszania poszczególnych członków zarządu, a także delegowania ze swojego grona członków jednego z nich do czasowego wypełniania funkcji w zarządzie. Z kolei z zapisów statutowych może wynikać dodatkowe uprawnienie dla rady w postaci obowiązku uzyskania przez zarząd jej zgody na dokonanie zmian w statucie[18].

Zagadnienie nadzoru korporacyjnego przedstawia się bardziej skomplikowanie, jeżeli weźmiemy pod uwagę kwestie nadzoru zawarte ustawie o EZIG i SE i te funkcjonujące w stosownych rozporządzeniach Rady Unii. W tym przypadku mamy do czynienia z dwoma systemami funkcjonowania tychże organów i dwoma organami uprawnionymi do wykonywania funkcji nadzorczych w ramach jednej organizacji. Otóż przy założeniu, że będziemy mieli do czynienia z systemem dualizmu organów zarządzających – pojawi się rada nadzorcza i zarząd, natomiast w systemie monistycznym wystąpi już jeden organ w postaci rady administracyjnej w podwójnej roli, jako organ zarządzająco-nadzorujący i jako rada administracyjna.

W przypadku spółki europejskiej w systemie dualistycznym rada nadzorcza wykonuje nadzór w zakresie prowadzenia spraw spółki (art. 40 ust. 1 rozporządzenia SE), a ponadto ma prawo do prowadzenia kontroli organu zarządzającego w zakresie prawidłowości wykonywania nałożonych na niego obowiązków. W niezbędnym zakresie rada może również zażądać każdego rodzaju informacji niezbędnych do właściwego wykonywania nadzoru (art. 41 ust. 3 i 4 rozporządzenia SE). Na zarządzie natomiast ciąży obowiązek informowania o stanie spraw spółki i podjętych działaniach przynajmniej cztery razy do roku[19].

Natomiast w systemie monistycznym działania rady administracyjnej (zwanej także radą dyrektorów) zostały podzielone na zadania z zakresu uprawnień zarządczych z jednej strony i nadzorczych z drugiej[20]. Sami natomiast dyrektorzy nadzorczy, co wynika z art. 32 ust. 2 rozporządzenia SE, dysponują uprawnieniami o charakterze nadzorczym, a w związku z tym mają prawo do badania dokumentów spółki oraz mogą żądać od dyrektorów wykonawczych i pracowników spółki sprawozdań lub wyjaśnień, w tym oczywiście mogą sprawdzać aktywa i pasywa spółki[21], a więc uprawnienie to w gruncie rzeczy sprowadza się do badania kondycji finansowej przedsiębiorstwa, poprzez wgląd do ksiąg i dokumentów spółki.

---

[18] *Ibidem*, s. 133–134.

[19] K. Oplustil, *Spółka Europejska i Europejskie Zgrupowanie Interesów Gospodarczych*, Wydawnictwo Prawo i Praktyka Gospodarcza, Warszawa 2005, s. 47–48.

[20] *Ibidem*, s. 50.

[21] *Ibidem*, s. 53.

Nieco dyskusyjna jest rola organów nadzorczych europejskiej spółki prywatnej, gdyż zasady nadzoru korporacyjnego ustalone w projekcie statutu mają znaleźć swoje oparcie głównie w zgromadzeniu wspólników[22]. Poza tym bieżący nadzór – w zależności od przyjętej formy organizacyjnej określonej w statucie spółki[23] (opartym na systemie dualistycznym lub monistycznym) – przypada albo radzie nadzorczej, albo radzie administracyjnej (radzie dyrektorów).

Podsumowanie

Właściwie wiele podmiotów gospodarczych prowadzonych w formie spółek kapitałowych w celu zachowania rzetelności i transparentności prowadzonych działań wymaga stworzenia ogólnych ram nadzorczych o charakterze prawnym.

Obecnie funkcjonujące w USA regulacje prawne mają charakter przymusowy i zawarte są nie w określonym kodeksie, lecz w rozwiązaniach o charakterze systemowym, gdzie standardy dobrych praktyk opracowują same zainteresowane podmioty, zobowiązując się jednocześnie do ich przestrzegania. Jeżeli jednak podmiot taki nie przestrzega przyjętych dla swoich potrzeb regulacji wewnętrznych odnoszących się do nadzoru korporacyjnego, wykluczony zostaje z obrotu giełdowego.

Natomiast w regulacjach kontynentalnych wypracowane modele nadzoru korporacyjnego oparto na prawie miękkim, którego stosowanie uzależniono od woli samych zainteresowanych podmiotów. Założenie te również stanowiło podstawy do stworzenia w Polsce systemowego modelu nadzoru, opartego na trzech filarach.

Dopiero tak funkcjonujący system ma szanse zapewnić i jednocześnie zapobiec nieuczciwym praktykom funkcjonowania niewłaściwych praktyk z zakresu nadzoru właścicielskiego, przyczyniając się niejednokrotnie do zapewnienia uczciwości i pewności w obrocie gospodarczym, co w obecnej dobie ma szczególne znaczenie.

---

[22] A. Zakrzewska, *Die Europäische Privatgesellschaft, Die SPE im Vergleich zur GmbH des deutschen und polnischen Rechts im Hinblick auf die Expansion von KMU nach Polen*, Diplomatica Verlag, Hamburg 2010, s. 60–62.

[23] H. Krejci, *Societas Privata Europea – SPE, Zum Kommissionsvorschlag einer Europäischen Privatgesellschaft*, MANZ'sche Verlags- und Universitätsbuchhandlung, Wien 2008, s. 120.

CORPORATE GOVERNANCE IN COMMERCIAL COMPANIES

Summary

Establish clear rules of corporate governance, promotes above all the right relationships between bodies operating inside a company, but also contribute to the establishment and operation of similar relationships based on regulations adopted with varying degrees of impact. The present article describes briefly the substantive scope and methods of operation of the rules relating to the so-called corporate governance in companies listed, but those who for various reasons, are active participants in the economy, but for various reasons, are not involved in the trading game. The author attempted to create and describe the principles that lead to the creation of the Polish conditions, a uniform system of surveillance, and simultaneously tried to demonstrate that it is a solution, albeit constituting a whole in terms of legal terms, although in this regard has many shortcomings, but as a result of undertaken efforts are constantly evolving and improvements. At the same time these changes are consistent with the adopted by Poland in this respect its international obligations, even under the facts of belonging to the OECD (*Organization for Economic Cooperation and Development*).

Translated by Marek Białkowski